

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 4

ISTORIA LUI IONA

Buna dragul meu!

În acest studiu vom analiza cinci puncte relaționate cu Iona. Vom începe prin a vedea pe Iona ca și un profet contradictoriu, în a doua parte ca misionar, în a treia parte în burta peștelui, în a patra parte vom analiza populația cetății Ninive iar la sfârșit vom vedea plânsul lui Iona.

În realitate acest studiu analizează călătoria teologică a lui Iona, un profet care nu a înțeles teologia îndreptățirii prin credință și prin consecință, avea o părere greșită cu privire la misiune, evanghelizare. Dar fără îndoială că în ciuda acestui fapt Dumnezeu l-a trimis ca și misionar în afara teritoriului său național. Există mulți oameni care gândesc că cartea lui Iona este alegorică, dar în 2 Împărați 14,25 îl prezintă ca și un profet al Israelului din timpul lui Ieroboam. Din alt punct de vedere Isus l-a considerat ca și un personaj real și istoric folosindu-l ca și simbol al propriei sale morți și învieri spunând:

“așa după cum Iona a stat trei zile în pântecele unui pește mare tot așa Fiul omului trei zile trebuie să fie în pământ.”

Ar trebui să mai spunem că în timpul lui Iona au mai profetizat Amos și Osea. Dar în timp ce aceștia profetizau pentru poporul lui Dumnezeu Iona îl vedem trimis de Dumnezeu la Ninive, o cetate păgână. Aceasta este o bună probă a dorinței divine de a salva întreg pământul și nu numai Israelul.

Care era problema teologică a lui Iona? Pentru a o putea înțelege trebuie să spunem că Biblia este cartea harului, iar fiecare carte a Bibliei are ca temă principală harul minunat al lui Isus. Cartea lui Iona nu putea să fie diferită. Această carte nu ne povestește numai de istoria unui pește mare, acesta fiind menționat numai de patru ori și nu este nici istoria unei cetăți păcătoase numite Ninive, aceasta fiind menționată numai de 8 ori. De asemenea nu este istoria unui profet neascultător, acesta fiind menționat de 18 ori. Cartea vorbește de Dumnezeu și de infinita sa dragoste pentru rasa umană, Dumnezeu este menționat de 36 de ori iar dacă L-am scoate din carte, acesta nu ar mai avea nici un sens. Problema lui Iona era că el predica despre Dumnezeu dar el nu înțelegea esența mântuirii, salvării, a harului lui Dumnezeu. Predica Evanghelia dar în esență nu o înțelegea. Mulți cred că Iona nu a vrut să meargă la Ninive pentru că îi era frică de ea. Este adevărat că aceasta cetatea era violență, iată ce spune profetul Naum despre Ninive în Naum 3,1:

¹Vai de cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună, plină de silnicie, și care nu încetează să se dedea la răpire!...

Ninive era o cetate violentă, dar Iona nu era un fricos, problema lui nu era frica, problema lui era că nu era de acord cu maniera în care Dumnezeu se raportează la păcătoși. Pentru Iona păcătosul trebuie să moară, merită moartea, trebuie să moară, dar din păcate de asemenea știa că Dumnezeu este întotdeauna dispus să ierte. Dacă Iona ar fi fost sigur că Dumnezeu va distruge Ninive el ar fi mers și ar fi împlinit misiunea sa. Dar el știa că dacă poporul s-ar fi pocăit

Dumnezeu l-ar fi iertat iar el nu putea să accepte mână blândă a Lui. Acest fapt îl explică chiar el în Iona 4,2:

²*S-a rugat Domnului, și a zis: "Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător, și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău!"*

În partea a doua a acestui studiu vom vedea cum teologia afectează misiunea. Iona era un profet neglijent în misiunea sa datorită conceptului greșit cu privire la iertarea divină. Deja am spus că el considera că păcătosul merită moartea și nu iertarea. Dar Iona cum era cu alții era la fel cu el însuși. Îl găsim astfel în plină mare, oamenii sperați și nu știau ce să facă fiecare strigând către dumnezeul lui, iar nici unul din acești dumnezei nu era capabil să soluționeze această problemă. Astăzi ni se întâmplă și nouă la fel, furtuni ideologice și psihologice, morale și financiare, cu toții știm astfel că acest tren al vieții duce la prăpastie. Fiecare strigă după dumnezeul lui, unii se încred în astre, alții în piramide, alții în energia interioară, alții în misticismul oriental etc...

În acea noapte pe marea învolburată, oamenii care mai de care fugeau de la un loc în altul sperați, în timp ce Iona dormea liniștit. Singura ființă umană care cunoștea pe Dumnezeu adevărat, dormea, pentru că dacă nu înțelegi minunățiile Evangheliei tendința este de a dormi somnul indiferenței spirituale. De ce să mai predic dacă eu știu clar că Dumnezeu îi va ierta? - gândea profetul și apoi s-a pus să doarmă. Dar marinarii l-au trezi spunându-i ceea ce găsim în Iona 1,11-12:

¹¹*Ei i-au zis: "Ce să-ți facem, ca să se potolească marea față de noi?" Căci marea era din ce în ce mai înfuriată.*

¹²*El le-a răspuns: "Luați-mă, și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!"*

Acum te invit să meditezi la răspunsul profetului. El crede că păcătosul trebuie să moară și astfel se condamnă singur. Tocmai de aceea am spus că el nu se comportă așa numai cu alții ci chiar cu el însuși. Te rog să îți imaginezi cu mine scena următoare: marea înghite pe Iona, corpul său dispare în apa rămânând la suprafață numai capul. El privește cerul dar nu cere iertare și nici nu cere ajutor lui Dumnezeu, încercând parcă să îi dea o lecție lui Dumnezeu cum trebuie să trateze pe păcătoși adică să îi lase să moară. El îi spunea lui Dumnezeu că dacă ar fi pedepsit păcătoșii el ar fi mers la Ninive, dar pentru că îl cunoștea că El îi va ierta dacă se vor păcătui atunci iată motivul pentru care a decis să nu mai meargă... și așa a dispărut înghițit de valuri aratând lui Dumnezeu că este vinovat și că merita moartea așa după cum merita toți pacatoșii. Din alt punct de vedere este interesant de văzut că Iona cunoștea perfect teoria mesajului. Ceea ce el spune în versetul 9 este foarte asemănător cu ultimul mesaj ce trebuie să îl dăm noi lumii în contextul pasajului din Apocalipsă 14,9 care spune:

⁹*Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: "Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,*

Ce folos să cunoști teoria dacă Evanghelia nu este o realitate în propria ta experiență. Iona se considera propriul său Dumnezeu, spunând cine trebuie să trăiască și cine să moară. În viața sa nu există har și iertare, om pocăit pentru el nu era altceva decât har ieftin. Eu cred că în ciuda acestei mentalități, Iona nu era un om rău ci unul care nu a putut să înțeleagă mântuirea, salvarea.

Să mergem acum spre partea a treia a studiului. Îl întâlnim pe Iona în pântecele unui pește mare. Domnul dorea să îl salveze pe Iona. Isus a murit chiar pentru radicali intransigenți care sub pretextul de fi conservatori ascund de fapt lanțurile legalismului care-i leagă de o viață fără bucurie, obligându-se în felul acesta ciudat să fie nefericiți. Creștinismul are obligația de a fi fericit în ciuda torturilor la care se supune.

Cum să îl salvezi pe Iona? Cum să-l salvezi dacă el nu se lasă salvat? Dumnezeu permite ca viața și propria sa concepție cu privire la dreptate să-l împingă într-un colț din care nu mai poate ieși. Dumnezeu permite că ideea sa greșită cu privire la dreptate să-l ducă în fundul mării și de aici nemaștiind ce să facă decât să accepte dragostea și harul lui Dumnezeu. Iona 2,1.2.5-7:

¹*Iona s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, din pântecele peștelui,*

²*și a zis: "În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul, și m-a ascultat; din mijlocul locuinței morților am strigat, și mi-ai auzit glasul.*

⁵*Apele m-au acoperit până aproape să-mi ia viața, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu.*

⁶*M-am pogorât până la temeliile munților, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie; dar Tu m-ai scos viu din groapă, Doamne, Dumnezeul meu!*

⁷*Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul, și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău ce sfânt.*

Nu este minunat aceasta? Dumnezeu caută pe păcătos până îl găsește și până la urmă chiar Iona s-a lăsat găsit.

Acum să vedem felul în care și-a adus la îndeplinire misiunea Iona. În fundul mării s-a întâlnit cu Dumnezeu dar creșterea sa în har mai cerea ceva timp. După minunea salvării sale fizice el avea nevoie de minunea salvării sale spirituale. Iona se duce la Ninive, intră în cetate și transmite mesajul divin. Iona 3,4-5:

⁴*Iona a început să pătrundă în oraș, cale de o zi, strigând și zicând: "Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!"*

⁵*Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post, și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici.*

Ce lucru extraordinar! Eu am analizat de multe ori predica lui Iona. Aceasta reprezintă ultimul mesaj către cetate. Dacă nu s-ar fi pocăit, toți ar fi pierit. Dacă nu se întorceau din căile lor rele, locuitorii cetății ar fi murit.

Ca și evanghelist îl voi întreba pe Iona: unde este chemarea, invitația pentru ca toți să-L recunoască pe Dumnezeu ca și Salvator? Unde este acea dorință arzătoare pe care orice evanghelist o are de a-i chema pe oameni la pocăință? Dar se pare că pe Iona nu-l interesează în

realitate salvarea acelor oameni. El continua să fie preocupat doar de distrugerea păcătoșilor. “40 de zile și Ninive va fi distrusă!” - gata!, am spus ce am avut de spus. Mi-am îndeplinit misiunea. Dar ce se întâmplă? Totul pare așa de contradictoriu! El nu cheamă, nu invită, nu face apel. Și ce se întâmplă? Cu toate acestea, toată cetatea se pocăiește, începând cu regele. Nu este incredibil? Aceasta este campania de evanghelizare care a avut cele mai bune rezultate în toată istoria umanității! Toți s-au predat Domnului, fără chemare.

Și ce s-a întâmplat după aceea? Aceasta va fi ce-a de a 5 parte a acestui studiu. Dacă s-ar fi terminat cartea lui Iona cu ultimul verset din capitolul 3, poate că Iona ar fi rămas în istorie, ca cel mai mare profet al tuturor timpurilor. Nici un alt evanghelist nu a avut un așa rezultat extraordinar în nici o altă campanie. Rezultat pozitiv 100%.

Dar Dumnezeu nu vede doar asta. El cunoaște inima și motivațiile. De aceea mai avem și capitolul 4 unde vedem adevăratele motive ale lui Iona și descoperim raționamentul său egoist cât și greșită înțelegere are cu privire la harul lui Dumnezeu. În capitolul 1 Iona este ca și fiul risipitor insistând să facă lucrurile în felul său propriu, fugind și ascunzându-se. Dar în capitolul 4 Iona are caracterul și manifestările fiului cel mare: critic, egoist, furios, mândru pe Dumnezeu pentru salvarea păcătoșilor.

O dragul meu nu este suficient să aduci la îndeplinire misiunea încredințată, nici chiar să ascuți de voința lui Dumnezeu! Este necesar s-o faci cu toată inima. Centrul acestei probleme se află în problema pe care o are inima ta. În inima sa se află adevărata problemă a lui Iona. De aceea Iona 4,1 spune:

¹*Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat.*

Ce nu i-a plăcut lui Iona? Că Dumnezeu a iertat un popor păcătos. Dar ceea ce nu știa Iona era faptul că Dumnezeu nu iertase pe acei oameni din cauza păcatelor lor, ci datorită atitudinii lor de părere de rău. Aceasta trebuie să rămână foarte bine clarificat pentru mințile noastre. Dumnezeu iubește pe păcătos și niciodată nu va înceta să-L iubească. Dar iertarea i-o oferă numai datorită părerii de rău și a acceptării harului lui Hristos. Nimeni nu este salvat în păcatele sale, ci de păcatele lui.

Zilele trecute cineva mi-a spus că mântuirea e nedreaptă pentru ca, cineva care a trăit toată viața sa într-un mod corect, cât și o persoană care deși a trăit în păcat dar în ultima clipă a vieții sale regreta aceasta și cere iertare, sunt iertați și salvați deopotrivă primind amândoi coroana de aur. Așa este! Nu există mai multe categorii de salvați, mântuiți, ci doar mântuiți. Nu există coroane de argint sau bronz, ci numai de aur. Slava Domnului că mântuirea este nedreaptă! Pentru că dacă ne-ar da Domnul mântuirea după ceea ce merităm, atunci nimeni n-ar fi salvat.

Pe mine mă emoționează cartea lui Iona. Harul iertător al lui Dumnezeu. Dar mă întristează felul în care se încheie cartea: Iona având o față lungă, supărat pentru că Dumnezeu a manifestat harul Său iertător față de Ninive. Ce manieră trista de a termina o istorisire! Această carte ar fi trebuit să se încheie cu o sărbătoare!

Este multă bucurie în cer pentru un păcătos caruia îi pare rău și se pocăiește! Dar în acea zi mii de persoane s-au pocăit... și totuși atmosfera finalului cărții este încărcată de tristețe! Știi de ce? Pentru că Iona nu înțelese minunata temă a harului.

Adesea există persoane care nu se dedică cu toată inima misiunii pur și simplu pentru că nu înțeleg minunea harului. Dar atunci când ajungi să înțelegi minunile evangheliei, este imposibil să taci. Pentru că orice creștin cu adevărat născut din nou se naște ca misionar.

Dumnezeu să te binecuvânteze!

Traducere & tehnoredactare:
Gerturd & Gabriel Radu
[www.7adventist.com/studiu/](http://www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com)
lectiuneazs@yahoo.com